

ЪРНЕСТ ХЕМИНГУЕЙ СЛЕД БУРЯТА

Превод от английски: Димитри Иванов, 1982

chitanka.info

Започна от нищо, за това как се прави пунш, после се сбихме, аз се подхлъзнах, той ме повали, притисна ме с коляно, хвана с две ръце гърлото ми, сякаш искаше да ме удуши, а аз се мъчех да извадя ножа от джоба си, да го намушкам и да се освободя. Той ме душеше и блъскаше главата ми в пода, но аз измъкнах ножа и го отворих; после срязвах мускула на ръката му и той ме пусна. Сега и да искаше, повече не можеше да ме задържи. Претърколи се, стисна ранената си ръка и закрепя, а аз казах:

— За какъв дявол искаше да ме удушиш?

Бих го убил. Цяла седмица не можех да преглъщам. Здравата бе наранил гърлото ми.

Излязох, значи, оттам, а компанията остана с него, неколцина хукнаха да ме гонят, но аз свих встрани и се спуснах към пристанището, там случаен минувач ми каза, че наблизко убили човек. Аз попитах: „Кой го е убил?“, а той каза: „Не знам кой го е убил, но е мъртъв.“ Беше тъмно, улицата заляна с вода, фенерите не светеха, изпочупени прозорци, всички лодки закотвени, изкоренени дървета, всичко обърнато наопаки; отвързах малката лодка, започнах да гребя и намерих моята моторница там, където я бях оставил, от вътрешната страна на Манговия риф, нямаше й нищо, само бе пълна с вода. Изтеглих я и изчерпих водата; луната светеше, но имаше много облаци и морето беше още бурно. Потеглих и на разсъмване отминах Източното пристанище.

Голяма буря, брат. Първи излязох в морето и такава вода сигурно никога не си виждал. Бяла като варел с луга и между Източното пристанище и Югоизточния риф бряг не се различаваше. В средата на пясъка се бе образувал канал. Сред изскубнатите дървета водата нахлуваше в новото корито, бяло като тебешир. Какво ли не се носеше — клони, цели дървета и мъртви птици. Зад рифовете се бяха събрали всички пеликани на света и летяха още най-различни породи птици. Сигурно са усетили бурята и предварително са потърсили прикритие.

Деня прекарах в лодката край Югоизточния, но никой не ме потърси. Аз бях първата лодка в морето, видях парче от мачта и разбрах, че е потънал кораб и започнах да го търся. Открих го. Беше тримачтова шхуна и остатъци от мачтите й стърчаха от водата. Мястото бе дълбоко и не успях нищо да измъкна. Продължих да търся. Имах преднина пред другите и трябваше да прибера цялата плячка.

Минах над пясъчните наноси, където бе заседнала тримачтовата шхуна, не намерих нищо и отплувах много надалеч. Край движещите се пясъци също нямаше нищо и аз отидох още по-навътре. Когато се появи фарът „Ребека“, забелязах много и най-различни птици, отправих се към тях и видях, че над водата кръжи цял облак от птици.

От морето се подаваше нещо като мачта, аз приближих и птиците се вдигнаха във въздуха, но продължиха да се въртят около мене. На това място водата беше прозрачна и от нея едва се подаваше някаква мачта, а когато дойдох още по-близо, долу под водата нещо чернееше като дълга сянка и тогава, доплувал точно над нея, видях, че това е параход; лежеше на дъното голям колкото света. Преминах над него с лодката, полегнал бе настрани, с дълбоко забита кърма. Всички илюминатори бяха плътно затворени и блестяха във водата; видях и целия му корпус; по-голям параход не бях виждал в живота си и аз минах по дължината му, после се отдалечих малко, пуснах котва, бутнах в морето малката лодка и загребах, заобиколен от птиците.

Стисках далекоглед, с такива ходим на лов за сунгери, но ръката ми така трепереше, че едва не го изгървах в морето. Когато минах край парахода отново, видях, че всички илюминатори са затворени, но някъде долу, близо до дъното му, сигурно имаше пробойна, защото наоколо плаваха парчета от предмети. Само парчета. Те привличаха птиците. Не си виждал толкова птици. Виеха се около мене и издаваха диви крясъци.

Всичко се виждаше ясно и очертано. Видях издутия борд, под водата параходът изглеждаше цяла миля дълъг. Лежеше върху чисто бял пясъчен нанос и онова, което забелязах в началото, беше фокмачта или част от рея, косо щръкнал във водата поради полягането на кораба. Носовата част не бе хлътнала дълбока. Когато стъпих върху буквите на името му, главата ми остана над водата. Но най-близкия илюминатор беше на дванадесет фута от повърхността. Едва го достигнах с пръта; опитах да го счупя, но не успях. Стъклото се оказа много дебело. Върнах се до моторницата, взех един гаечен ключ, вързах го за края на пръта, но и сега не можах да разбия стъклото. Стоях и гледах през тръбата парахода, пълен с какво ли не — пръв го открих, а нямаше как да се вмъкна в него. Там сигурно е имало стока поне за пет милиона.

Само като помислех какво се намира в кораба и ме избиваше пот. През най-близкия до мене илюминатор нещо се виждаше, но с тръбата

не можех да различа какво е. Прътът не ми вършеше работа и аз се съблякох, опънах се, поех няколко пъти въздух, гмурнах се и заплувах надолу с гаечния ключ в ръка. Задържах се секунда за края на илюминатори, надзърнах в каютата и видях една жена, разпуснатата ѝ коса лежеше върху водата. Виждах ясно как плава и два пъти ударих силно стъклото с ключа, ударът звънна в ушите ми, но стъклото не се разби и аз трябваше да изплувам на повърхността.

Държах се за лодката, докато се съвзема, после се покатерих в нея, поех дълбоко въздух и отново се гмурнах. Спуснах се долу, впих пръсти в края на илюминатора и с всички сили ударих стъклото с гаечния ключ. Виждах през стъклото как жената плава в каютата. На едната ѝ ръка имаше пръстени. Тя беше до самия илюминатор и аз два пъти ударих стъклото, но то дори не се пукна. Когато изплувах нагоре, мислех, че въздухът няма да ми стигне и ще почна да дишам още във водата.

Слязох още веднъж и успях да пукна стъклото, но само го пукнах, когато отново се изкачих, от носа ми течеше кръв; стъпих с босите си крака на буквите и подадох глава над водата, починах си, отплувах до лодката, изтеглих се в нея, седнах и зачаках да мине болката в главата ми; гледах с тръбата в кораба, но кръвта зацапа стъклото и трябваше да е измия. Легнах по гръб и стиснах с ръка носа си, за да спра кръвта, и докато лежах така и гледах, подпрял глава към небето, над мене и наоколо летяха един милион птици.

Кръвта спря да тече и аз отново погледах през тръбата, после отидох до моторницата да потърся нещо по-тежко от гаечния ключ, аз не намерих нищо, дори и кука за сюнгер. Върнах се обратно, а водата ставаше все по-бистра и ясно се виждаше всичко, което плаваше по белия пясъчен нанос. Огледах се за акули, но нямаше. Акулата се забелязва отдалече. Водата беше съвсем прозрачна, а пясъкът — бял. На лодката имаше кука, която служеше за котва, аз я отрязах и скочих с нея в морето. Тя ме повлече надолу, край илюминатора, аз сграбчих каквото ми попадне, не успях да се задържа и потъвах все по-дълбоко и по-дълбоко покрай издутия борд на парахода. Трябваше да я пусна. Чух глухия ѝ удар и сякаш мина цяла година, докато изляза на повърхността. Отливът бе отнесъл лодката далече и аз заплувах към нея, а кръвта от носа ми течеше във водата и аз се радвах, че наоколо нямаше акули; но се чувствавах много уморен.

Главата ми се пръскаше, легнах в лодката, починах и пак се върнах. Денят преваляше. Спуснах се още веднъж с гаечния ключ, но и този път нищо не се получи. Ключът беше много лек. Гмуркането нямаше смисъл без голям чук или някакъв друг достатъчно тежък предмет. Тогава отново вързах ключа за пръта и като гледах през тръбата, заудрях по стъклото и удрях дотогава, докато ключът се изхлузи; съвсем ясно видях през тръбата как полетя надолу край борда на кораба и изчезна в движещия се пясък. Повече нищо не можех да направя. Ключът пропадна, загубих куката, оставаше ми само да се върна на моторницата. Нямах сили да изтегля лодката на борда, а слънцето вече залязваше. Птиците отлитаха, напущаха кораба и аз се отправих към Югоизточния риф — влачех лодката на буксир, заобиколен от птиците. Чувствувах се страшно уморен.

През нощта пак излезе буря и бушува цяла седмица. Невъзможно беше да се добереш до парахода. От града дойдоха хора и ми казаха, че човекът е жив, само ръката му пострадала и аз се върнах в града; пуснаха ме под гаранция от петстотин долара. Накрая всичко свърши добре, защото някои от хората, мой приятели, се заклеха, че оня уж се нахвърлил срещу мене с брадва, но когато се върнахме при парахода, гърците го бяха взривили и ограбили до шушка. Сейфа разбили с динамит. Така и никой не разбра колко са отнесли. Параходът носел злато и те го прибрали. Всичко омели. Аз го открих, а не получих и цент.

А, какъв адски лош късмет. Казват, че ураганът изненадал парахода до самото пристанище на Хавана и той не можал да се приюти. А вероятно и собствениците не са разрешили на капитана да се отпрати към брега, било е рисковано; казват, че капитанът искал да опита; наложило се да продължат в бурята, вятърът ги понесъл, те се мъчили да пресекат залива между „Ребека“ и Тортуга и тогава заседнали в движещите се пясъци. Може би и рулят му е бил-отнесен; може би въобще са загубили управление. Но както и да е, те не са могли да знаят, че има движещи се пясъци и когато заорали, капитанът сигурно е заповядал да отворят кингстоните, та параходът да не се наклони. Но се натъкнали на движещите се пясъци и когато открили кингстоните, в пясъка най-напред се врязала кърмата и после параходът полегнал встрани. На кораба имало четиристотин и петдесет пасажера и екипажа и когато го открих, навярно всички са били вътре.

Сигурно са отворили кингстоните веднага след удара, но параходът не е успял да стъпи здраво и пясъкът го е катурнал. Вероятно после са гръмнали котлите му, от това бяха парчетата, които плуваха по повърхността. Странно, че нямаше акули. Нито една риба не се виждаше. Бих ги забелязал върху чисто белия пясък. Сега риба колкото щеш. Риби-меч, и то от най-големите. Параходът почти целият е потънал вече в пясъка, но те живеят в него; най-грамадните риби-меч. Някои тежат до триста-четиристотин фунта. Струва си някой ден да идем там на лов за риби-меч. От мястото, където потъна, се вижда фарът „Ребека“. Там сега са поставили шамандура. Параходът лежи точно в края на движещия се пясък, до самия вход на залива. Не е улучил с никакви си сто ярда. В тъмнината и бурята са се отклонили от курса, а дъждът е попречил да видят „Ребека“. А и не са свикнали с подобни премеждия. Капитаните на пътническите параходи не умеят да се измъкват от ураганите. Те си знаят само курса, а чувал съм, че имали и някакъв компас, който сам управлявал парахода. Когато бурята ги е настигнала, едва ли са знаели къде се намират, но за малко са щели да се отърват. Може би са загубили управление. А влезеха ли веднъж в залива, чак до Мексико нямаше да има на какво да се натъкнат. Как ли са се чувствували, когато в оня дъжд и вятър са заорали дъното и капитанът е наредил да отворят кингстоните! В такава буря и дъжд сигурно никой не е останал на палубата. Навярно всички са се скрили долу. Никой не би издържал на палубата. Долу човек е имало какво да погледа, защото сам разбираш, че параходът много бързо е заседнал. Нали видях как гаечният ключ изчезна в пясъка. Щом не е познавал тия води, на капитана и на ум не му е дошло, че са попаднали на движещ се пясък. Знаел е само, че не са се ударили в скала. Видял е всичко горе от мостика. Разбрал е каква е работата, след като са заседнали. Интересно, колко ли време са потъвали? Интересно, дали на мостика е бил помощник-капитанът? Как мислиш, дали са останали на мостика, или са скочили? Трупове въобще не намериха. Нито един. Никой не изплава. Понякога със спасителни пояси те стигат далече. Сигурно всички са загинали вътре. А гърците задигнаха всичко. Всичко. Пипали са бързо. Обрали са го най-добросъвестно. Първи се явиха птиците, после аз, след това гърците, но дори и птиците получиха повече от мене.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.